

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2020, č. j. 1 A 63/2020 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 10. 2020, č. j. KRPA-268051-13/ČJ-2020-000022-ZSV (dále také „rozhodnutí žalované“), rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, kterou městský soud zamítl rozsudkem ze dne 14. 12. 2020, č. j. 1 A 63/2020 – 43, jako nedůvodnou.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Uvedl, že dne 12. 10. 2020 byla u žalobce provedena silniční kontrola, při níž se policejním orgánům prokázal občanským a řidičským průkazem, oba doklady byly vydány na Slovensku na jméno K. M. Na základě následného odborného zkoumání bylo zjištěno, že se jedná o padělané doklady. Žalobce byl za tento čin odsouzen trestním příkazem ze dne 14. 10. 2020, sp. zn. 2 T 101/2020, vydaným Obvodním soudem pro Prahu 1 k trestu odnětí svobody v délce 3 měsíců, který byl podmíněně odložen na 2 roky. Žalobci byl zároveň uložen trest vyhoštění v délce 2 let. Jelikož žalobce neměl žádný platný cestovní doklad a měl přicestovat v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, žalovaná dne 15. 10. 2020 přistoupila k zajištění žalobce na základě výše uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[4] Městský soud dále poukázal na to, že žalobce při podání vysvětlení uvedl, že přicestoval do schengenského prostoru před dvěma lety na základě povolení k dlouhodobému pobytu na Slovensku. Do České republiky přijel dne 9. 10. 2020 za účelem nákupu automobilu. Je si vědom, že jeho doklady jsou padělané, zaplatil za ně asi 300 euro. V České republice nikde nebydlí, je zde pouze pár dnů. Žalobce dále uvedl, že žádnou stálou adresu pobytu nemá, stejně tak nemá finance na složení záruky a není schopen se zdržovat na určitém místě a být tam k zastížení pro účely pobytové kontroly. Peníze na cestu do země původu ovšem má, dokonce si již zakoupil letenku na 20. 10. 2020 z Rigy do Gruzie. Ke své rodinné situaci sdělil, že je ženatý a má dvě děti, jeho rodina žije v Gruzii. V Gruzii má tedy zázemí, naposledy tam byl před dvěma lety.

[5] Na základě shora uvedeného městský soud přisvědčil žalované, že uložení mírnějších opatření namísto zajištění nepřipadalo v úvahu, neboť dosavadní chování žalobce zakládá značné pochybnosti o jeho ochotě plnit mírnější opatření. Žalobce sám uvedl, že jeho doklady jsou padělané, tedy prokazatelně porušoval právní předpisy, což svědčí o jeho nedůvěryhodnosti a existenci nebezpečí z maření řízení o jeho vyhoštění. Nelze tvrdit, že se správním orgánem spolupracoval, neboť ke zjištění jeho neoprávněného pobytu došlo až při silniční kontrole. Kdyby nebyla kontrola žalobce provedena, nadále by se neoprávněně pohyboval po území České republiky. Městský soud dodal, že uložení mírnějších opatření za účelem vycestování nebylo možné. Žalobce nemá na území České republiky žádné místo pobytu, což vylučuje uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Složení finanční záruky žalobce vyloučil sám, stejně jako povinnost zdržovat se na místě stanoveném policií. Námitku žalobce ohledně nevyužití mírnějších opatření za účelem vycestování proto městský soud posoudil jako nedůvodnou.

[6] Žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel nesouhlasí se žalovanou a městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Dále

pokračování

cituje napadený rozsudek v části, v níž se městský soud zabývá touto otázkou, k čemuž stěžovatel pouze dodává, že hodnocení možnosti využití zvláštních opatření městským soudem je „*obdobně nepřijatelné*“ jako v případě žalované. Dále městskému soudu vytýká, že při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření vycházel výlučně z toho, že se stěžovatel prokázal padělanými doklady, aniž by zohlednil, že v průběhu řízení o vyhoštění se správními orgány spolupracoval, žádnému jejich rozhodnutí se neprotivil, a proto nelze konstatovat, že by jakýmkoli způsobem mařil výkon správního vyhoštění. Závěr městského soudu ohledně nemožnosti uložení zvláštních opatření tedy nemůže obstát.

[8] Stěžovatel také uvádí, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Současně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se touto otázkou zabývá. Jinak stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje argumentaci obsaženou v žalobě, tedy brojí proti závěrům žalované.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Jediná tvrzení, která lze považovat za přípustné kasační námitky, je část kasační argumentace shrnutá v odstavci [7] tohoto rozsudku. Stěžovatel ve zbylé části kasační stížnosti jen opakuje svoji žalobní argumentaci (v podrobnostech viz odstavec [8] tohoto rozsudku). Tyto stěžovatelem uplatněné námitky fakticky směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), ve kterém stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci, a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu srovnej například též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 – 63; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nsssoud.cz). Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem, že nebylo možné využít zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a § 123c téhož zákona. Namítá, že městský soud při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření vycházel výlučně z toho, že se stěžovatel prokázal padělaným dokladem, aniž by zohlednil, že v průběhu řízení o správním vyhoštění se správními orgány spolupracoval, žádnému jejich rozhodnutí se neprotivil, a proto nelze konstatovat, že by jakýmkoli způsobem mařil výkon správního vyhoštění.

[14] Tato námitka není důvodná. Městský soud nemožnost využití zvláštních opatření za účelem vycestování odůvodnil tím, že stěžovatel ve správním řízení výslovně uvedl, že nemá v České republice hlášenou žádnou adresu, na které by pobýval, a proto nemůže splnit povinnost zdržovat se na oznámené adrese místa pobytu. Zdůraznil také, že stěžovatel ve správním řízení vypověděl, že nemá žádné peněžní prostředky, které by mohl použít ke složení finanční záruky (viz strany 4 až 5 napadeného rozsudku). Ze shora uvedeného je tedy patrné, že městský soud zohlednil specifika projednávaného případu a nevycházel toliko ze skutečnosti, že stěžovatel se policejní kontrole prokázal padělanými doklady. Naopak zdůraznil další rozhodné okolnosti, které odůvodňují nemožnost využití zvláštních opatření místo zajištění stěžovatele. S tímto hodnocením městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[16] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovanou - nebylo v jejím případě prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec její úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[17] Stěžovateli byl usnesením městského soudu ze dne 2. 11. 2020, č. j. 1 A 63/2020 - 17, ustanoven zástupcem pro řízení JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6. Podle § 35 odst. 10, věty poslední s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti.

[18] Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“). Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 714 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2021

pokračování

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu